

Sokeri-Conny on saanut uuden nimen: hän debytoi Suomessa Suuren Kurpitsan kustantamassa albumissa *Myrsky Hiekkalaatikossa* ja silloin hän oli *Donits-Osmo*. Makuasioista ei sovi kiistellä; olkoon hän siis Sokeri-Sakari ja tervetuloa uudelleen!

Sokeri-Sakari on hyvin uutta sarjakuvaa siinä merkityksessä, että vaikka vaikutteita ja vertailukohteita historiasta löytyykkin, tässä ne on yhdistetty aivan uutta luovalla tavalla. Herrimanin elastiset miljööt ja Sheltonin *Friikkilän pötkien* yhteiskuntakäsitys yhdistyvät cocktailissa, jossa lainheetii myös pikkutarkka viivarunsauus yhtä aikaa puupiiirrosmaisena pelkistykseen kanssa.

Juoni on sarja sketsejä, ja sankari itse ennennäkemätön: likainen, työtön, juoppo, ruma ja äärimmäisen epäsosiaalinen yksilö, joka kaikesta tästä huolimatta on vavahduttavan sympaattinen ja riemukas hahmo. Joku viisas onkin Sokeri-Sakarista sanonut, että hänessä yhdistyvät kaikki keskiluokkaisen ruotsalaisen julkisesti halveksimat mutta salaa kadehtimat ominaisuudet.

Sokeri-Sakari on äärimmäisen härski hahmo, ja kaikki mitä hän tekee on mautonta. Silti itse albumi on sekä juoneltaan että piirustustyöltään erittäin elegantti – tyylikäs siksi, että se toimii omilla ehdoillaan, ei ole hetkeäkään väkijäsen tuntuinen tai tekohaуска, ja kaikki härskiydet ja kohellukset ovat ajatuksia herättäviä.

Esimerkiksi kohtaus, missä Sokeri-Sakari työskentelee sairaalassa: vaikka se on pintatasoltaan järjetöntä mummojenkiusaamis-kohkausta, on se myös tarkkaa havainnointia ruotsalaisen laitoksen varjopuolista; ja Sokeri-Sakarin armeijaura kertoo enemmän kuin tarpeeksi siitä, minkälainen paradoksi koko puolustuslaitosjärjestelmä sisimmiltään on.

Mutta eihän Sokeri-Sakaria saa eikä tarvitse kohottaa yhteiskuntakritiikin kyseenalaiselle korokkeelle: se on ulottava hauskaa anarkismia, antisankarin tavallusta Tukholman surrealistisessa yössä. Eleet, limeet, liikkeet, kuvakulmat, mustan ja valkoisen käyttö, erilaisten viivojen erehtymätön variointi todistavat Pirisen täydellisyttä hipovasta tekniikasta, joka tekee albumista myös visuaalisen elämyksen. Kaikkea tukee oivallinen suunnos.

Itse olen valmis milloin tahansa sijoittamaan Joakim Pirisen jo nyt sarjakuvamaailman suurten nerojen joukkoon. Hän on hiekkalaatikon pikkurakkareillaan ja Sokeri-Sakarilla ehtinyt osoittaa, että on mahdollista yhdistää tarkka ympäristön kirjaus ja analyysi satiiriseen faabeliin, ja hän on osoittanut myös sen, että sarjakuvan graafiset keinot eivät ole vielä lähimainkaan loppuun viljeltyjä.

Sokeri-Sakari on älykäs ja kaunis sarjakuvaa, joka osaa myös hätkähdyttää. Ja miten lienee vaikuttamassa Pirisen suomalainen veroperintö – hänen omien sanojensa mukaan Norjassa ja Ymskassa ei Sokeri-Sakaria ole lainkaan ymmärretty!

Johanna Sinisalo

Sokeri-Sakari: Miten metrossa käyttäydytään.
 Näyte Pirisen kokeiluista sivun käytössä.

